

אורבים בלילה

כתב „העולם הזה”
הצטרף אל מארב

צצויות רימונים. ממרחק של קילומטרים ניתן היה להבחין במסלולי התעופה של ה־כדורים הנוחתים שהתנפצו בגדה השנייה. זה נמשך כמה דקות וגדם. „היתה להם היתקלות” עברה הלחישה.

רק לקראת השחר ירד המסך על ההצגה האורקולית שנמשכה כל הלילה. הוריתה מצאה את העמק כגן־עדן שקט ושלי.

„צ'רניחובסקי, כשכתב את האידיילה שלו, שכב בטח במארב” אמר וידרא, כשעשינו דרכנו חזרה למוצב. „זרימת הירדן, נהמת החולי הפרא... איפה במקום אחר אפשר לשמוע זאת?”

וידרא, נשוי ואב לשתי בנות, המכונה בפי חבריו בשם „סרוואנטס”, בגלל זקנו, טפח על שכם חברו, אברהם, האקונום של קיבוץ רמת־השופט; „מה למסור לאשתך?” הוא עמד לצאת לחופשה, נטל עימו פרי־סות שלום הביתה מכל החבריה. „אם הבן שלי יטרטר לך בטלפון על הנשמה, תן עליו צעקה!” הציע לו מוטקה.

„היום לא משנה בן או בת,” התנצל וידרא, „בן? — חייל! בת? — בעלה הוא חייל; דואגים לכולם.”

ארוחת־בוקר מוקדמת נערכה במוצב לפי נהלים לישון עד הצהריים. וידרא המיין למכונית. „כשאני מתחיל לשכב במארב, סיפר וידרא במיבטא רוסי, „אני חושב: אם כבר אני שוכב, שיבוא האל־פתח. אחרי כמה שעות של שכיבה, אני מגיע ל־מסקנה: בעצם, מוטב שלא יבוא. מישור

הזה, שהצטרף למארב של צה"ל בסביבת גשר דמיה. הן צולמו שעה שהמארב פתח באש על תנועה חשודה בשטח. בתמונה למעלה נראה צוות המפעיל מיקלע שמלועו נראים הכדורים.

אלו הן שתי תמונות מיוחדות במינן, הראשונות שצולמו במארבים של צה"ל על הירדן מאז מלחמת־ששת־הימים. התמונות צולמו בידי צלם העולם

היתקלות

משני צידי הדרך היורדת מהמוצב מערבה, לעורף, ישבו חיילים על הגבעות בתנוחות משונות והביטו בנו כשיצאנו למארב־לילה. „שלא תשכחו לחזור!” קרא אחד מהם. „די, חבריה!” גער בהם מורי, מפקד המוצב.

דרכנו את הנשק, כדור בקנה, ויצאנו לדרך. היתה כבר חשיכה. מוטקה בן־יצחק, מורה למתמטיקה בבית־ספר תיכון בתל־אביב, הוביל בראש. היה עלינו לצעוד כמה קילומטרים כדי להגיע למקום שנקבע למארב. הלילה נבחר למי־קום המארב כפל קרקע קטן, ממש ליד שפת הירדן.

לקחנו רווחים האחד מחברו, וירדנו אל ביקעת הירדן, משני צידי הדרך. המשכנו לגלוש במורד תלול וחשוך. בקושי ראינו את הקרקע. עמרם זגורי, מסגר מפתחי תקווה, נושא מיקלע כבד. הוא מועד. שוב ירדנו, ממתנינם להיווכח שאין כל תגובה לרעש, ורק אז המשכנו ללכת.

על ברכיו כדי לזרוק רימון, ברגע בו הוא לפנינו. בהיתקלות זו לא הושבה אש מצד לאחר־מכן כל סימני פגיעות בשטח זה.

של לוחם שהתרומם זורק את רימון־היד הנטוי ולא נמצאו

תמונה שצולמה בשעת ההיתקלות. מימין נראה צוות המיקלע המפעיל את המיקלעון משמאל נראית צלילתו לעבר הירדן, שם נראתה התנועה החשודה.

זורק רימון

ממולנו. דמות כפופה התקדמה במקביל לנו. האצבעות נלחצו אל ההדקים. כפות־הידיים לפתו את הרימונים. „חברה, לא להיבהל!” לחש מוטקה, „זה חיה!” צבוע ענק התקרב עד למרחק מטרים ספורים מאיתנו. ריחה — ונסוג.

או נכנסו למקלה הלילית צריחותיהם מקפיאות־הדם של עופות הטרף. נהרת אור ענקית עלתה אל הרקיע, האירה את כל השטח. עתה יכולנו לראות כמו ביום את כל השטח שמסביבנו. היה זה פגז תאורה שנודה עליידי מארב אחר במקום. אשר אליו הצטרף צלם המערכת. בעקבותיו נש־מעו בבירור צורות ארוכים ועמומים של מיקלע, יריות חדות של נשק קל, התסר־

גה הגדולה, הצגה אור־קולית בלתי־נפסקת, שכל ביקעת הירדן היא במתה. פתחה אותה סימפונייה של צרצרים, צפרדעים ועופות־מים. מעבר לירדן הצטרף פו אליהם נביחות כלבים. אחר־כך הופיעו הגחליליות בהמוניהן. ברקע, מכיוון עמק בית־שאן התלקחו הבהקים גדולים. לפתע קרעו אלומות אור ענקיות את החשיכה. מאחורינו, במרחק די ניכר, החלו זרקורי ענק לטייל באורותיהם על־פני הביקעה, הגבעות וההרים שממול. הצגה מרהיבה, עוצרת נשימה. נתיבים באורך של קילומטרים רבים מוארים כמו באור יום. לפתע נשמע רחש מכיוון הצמחיה של צצויות רימונים. ממרחק של קילומטרים

הירדן ניגלה לפתע ללא כל אזהרה מוקדמת: נחש בוהק וזוהר לאור הכוכבים. מימיו כאילו קפאו. אפילו איוושת זרימה לא נשמעה. מוטקה פילס דרך בצמחיה הסבוכה, אי־תר את מקום המארב, פרש את הלוחמים ואז נצמדנו מיד לקרקע בחיפוש אחר תנוחת שכיבה, שאפשרי לשהות בה שעות בלי לזוז.

היעף וידרא מבט פרידה לעבר הירדן, נאנח ואמר: „אני מוכן לתת 120 יום מי־לואיס, אם יש צורך בכך, אבל תמורת שלום, אתן עוד יותר. אבל שזה יהיה שלום כזה, שאוכל לבוא לגשר אלנבי, להציג דרכון ישראלי ולנסוע לביקור ברכת־עמון. האם זה יותר מדי?”

המיקלענים הכינו מחסניות לייז המיקלע. לע. פרשנו רימונים בטוח מגיעיד כשה נצרות מוכנות לשליפה. העיניים חדרו לתוך הלילה במאמץ להתרגל לחשיכה, בוחנות את השיחים, לומדות את השטח.

האורות של הכפרים הירדניים נראים הי־טב מעברו השני של הנהר המתפתל. מעל ההרים הופיעה הילה של אור. „אדריעי!” הסביר לי בלחש ישראל וידרא, ענק מזורק, קן, רפתן ומדריך־נוער מגבעתיים, עולה מברית־המועצות. „אלה אורותיה של העיר אדריעי מעבר להרים.”

בהרים הרחוקים ניצצו אורות מכוניות על כביש רבתי־עמון—סאלט. השעות הראשונות הן הקשות ביותר. שום דבר לא קורה. התנומה מתחילה להתפשט באברים. אבל אז מתחילה הה־